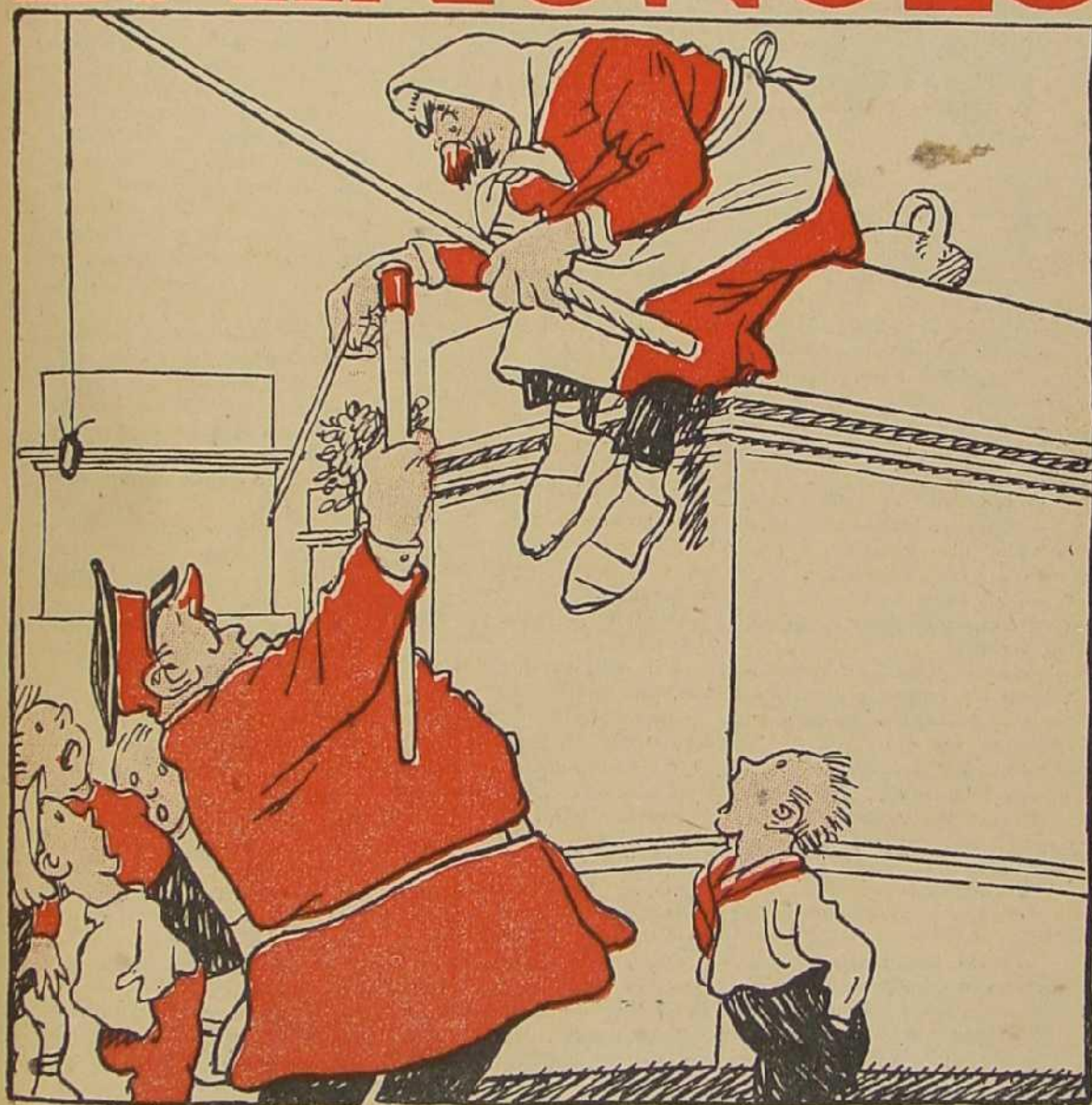

EL Sr.

DAIXONSES

A LA PLAÇA DE CATALUNYA

— Haga usted el favor de bajar, que estos pedestales no se han hecho para que usted suba arriba a hacer la figuereta.

— No? Doncs, vegi, jo m'ho pensava.

20 cts.

Al saló japonès

APA, que ja som a Carnes-
totes, SR. DAIXONSES.

—No em ve pas de nou.

—Vol dir que tot l'any hi ha disfresses, vostè?

—Disfresses i disbauxes, coloraines i xim-xim, margues i murguistes. Enguany ha començat de bonhora, això.

—No li plauria disfressar-se?

—Da bona gana em disfressaria.

—Podem saber de què?

—Sí, senyor, de manaia. Estic entusiasmat d'aquest ofici.

—No hi veig la gràcia.

—Els manaies no són els comparses de les processons de Setmana Santa?

—Són la paròdia dels guàrdies romans que portaren a Jesucrist al suplici. A Barcelona en diem armats, per mal nom.

—Ja se'n perd la mena.

—Per això mateix. Aquella patxoca que feien, acomboiant els misteris i obrint-los camí entre les multituds...

—No servien de res.

—Però eren una institució tan vella com l'anar a peu.

—El que eren bastairos llogats que amb un tip de figues seques i aiguardent s'avenien a fer el trist paper de cohorts de Pilat.

—Però amb quina dignitat, amb quina convicció maniobrant! Sembla que els veig fent l'estrella, bo i marcant el pas i colpejant les pedres del carrer amb la virola de

les llances, fins a treure'n guspires.

—El veig molt admirador de coses velles, SR. DAIXONSES.

—Velles sí, però eternes. El manaia no morirà mai, encara que de generi.

—Avui dia caldria pagar-los bé. Tot s'ha apujat i, si feia diferències, li treurien els ulls.

—Vol dir? Sigui com sigui, amb quin gust em posaria una olla d'alumini al cap amb un plomall de desentrenyar al cim, una capa vermella i unes polaines de caçador, anant per la Rambla amb cara de tres déus...

—Miri que no podria dur llança ni coltell.

—Vei aquí una disposició arbitrària que no arribo a entendre.

—Home, SR. DAIXONSES és molt comprensible.

—No ho veig pas.

—Un estuf de sangs, el 'zi que fa perdre el seny...

—Un tronxo que li firin entre cap i coll...

—Jo sóc home reposat, discret, de bona jeia.

—Vostè sí, però i els altres?

—Dubto que ningú s'atrevis a fer-me un tort, anant de manaia. Barcelona és una ciutat pacífica, dolça i entenimentada. Riu per sota el nas, però no insulta, ni es propasa.

—Jo de vostè, SR. DAIXONSES, no m'emboficaria pas. Cerqui una altra disfressa que s'adigui amb la seva

panxeta i amb el seu posat de senyor reflexiu.

—D'astròleg, potser?

—Sí, home. Anuncii la fi del món, la implantació de la llei seca, la tornada del crit de Viva la Pepa... Atrauria les multituds.

—No em creuria ningú. S'han profetitzat tantes bestieses...

—Doncs, afirmi que tot l'existent és sòlid, immutable, que el pa no s'abaixarà mai, ni les cèdules tampoc, que les obres de la Plaça Catalunya no tindran fi, ni l'esfaltat dels carrers, ni el trasbalsament de jardinetes, ni l'embofica que fa fort...

—Trobo que això no té gràcia.

—Es que vol ser graciós?

—Amb el mateix fer...

—Doncs, disfressis de paperina de sigrons i digui que és el corn de l'abundància, el consol dels afligits, la glòria de durada, etcètera, etcètera...

—Seria ben grotesc.

—Seria un èxit.

—No hi pensí més, SR. DAIXONSES.

—Apa, som-hi; jo em disfressaré de pesol i li vindré al darrera amb un flaviol sonant.

—Anem a dir-ho a les senyores.

—Anem.

—Es partiran de riure.

—Ens diran ordinariis.

—Elles estan per les allegories patètiques.

—Llavors no ens entendrem.

—Una pensada. Per què elles i nosaltres no podem anar plegats a la rua? Lloguem un camió i guarnim-lo.

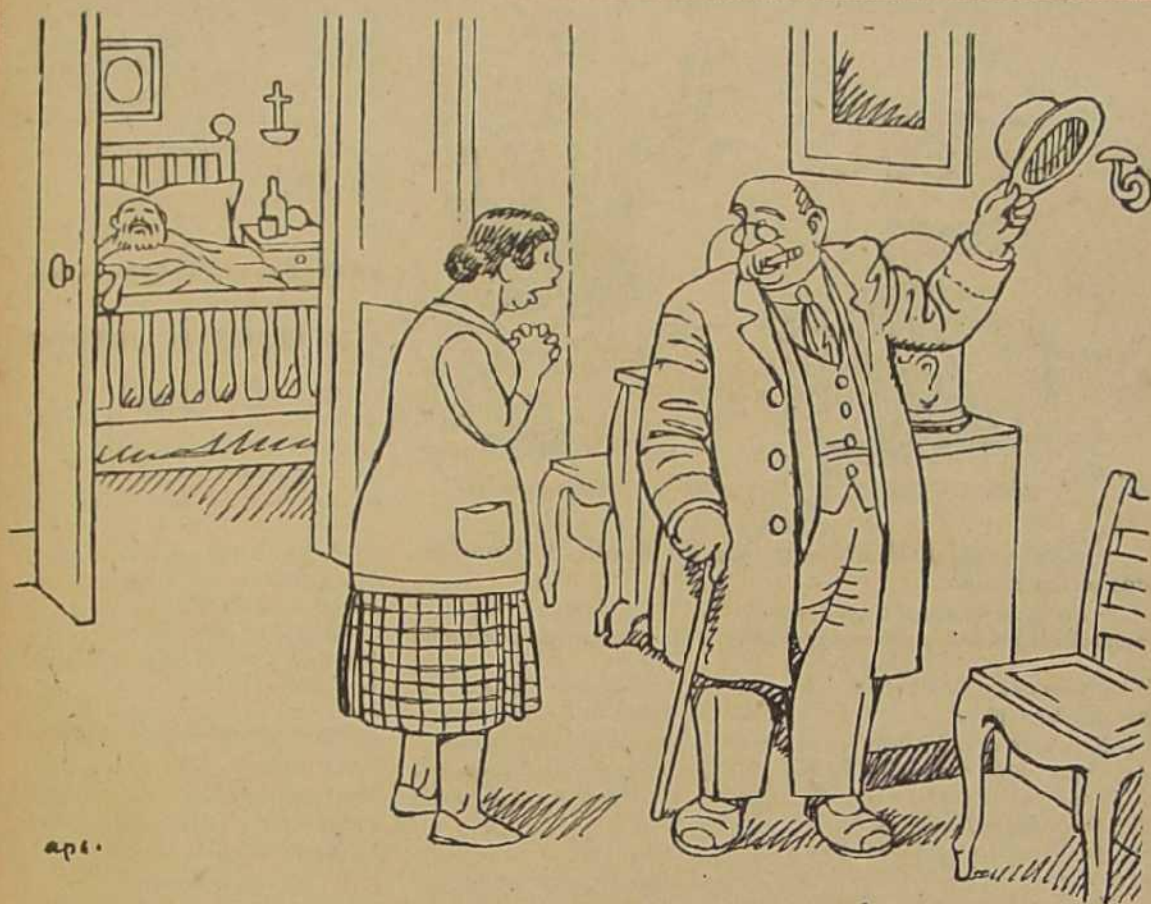
—I què hi representarem amb aquest camió?

—Per no alarmar el públic, algun sàinet famós del nostre teatre. Per exemple, L'orgull del geg o El carro del vi.

—Voto, per El carro del vil

—I jo!

—I jo!

apl.

— Això és greu: és tota una senyora pulmonia doble.
— Doble?... Ai, senyor... un home tan senzill!

Els migdies del desert de Sarrià

L'altre dia vàrem trobar un amic.

— Vols venir diumenge al desert?

— Home, així de sobte... No és una excursió per a emprendre així com així. Que es tracta d'anar-hi amb Citroen?

— No badis, home, no badis. Es tracta del desert de Sarrià.

— Ah! Vols dir a les sardanes?

— Les sardanes és el nom que se li dona. Però de fet és una comèdia d'En Martínez Sierra.

— Ah, carat. Hem d'anar-hi, doncs. Em sembla que m'agradarà.

I vàrem quedar entesos.

El diumenge, un cop ben cirats i fent voltar el bastó, ja ens teniu cap al Desert de Sarrià.

Vostès hauran vist fotografies de l'enterrament d'En Maurà, de la plaça de Catalunya el dia de l'actuació de l'escala-torres portuguès a la casa d'En Cabot, d'un partit Barcelona-Español un dia de emoció... Riguin-se de les fotografies. El Desert de Sarrià, els diumenges al migdia, deixa petites totes les grans aglomeracions que mai s'hagin vist. Allò és la vall de Josafat en el moment que s'obrin les portes d'entrada.

— Noi, quina gentada! Fa un any que no hi havia estat i et dic que quedo parat. Però d'on ha sortit tanta gent?

— Ja te'n faré cinc cèntims. S'ho han anat dient. Aquí es citen totes

les colònies d'estiuejants que els mesos de la calor van a cercar mosques a les platges de moda de Catalunya i a les viles de muntanya de més anomenada. Resultava que a l'hivern, si només es podien trobar al te de la Granja o a les sessions del Pathé, s'enyoraven, perquè es veien poc. Ara han trobat la manera de veure's al matí i tot-hom cap al desert. Les mampars es reuneixen en un recó i el jovent flirteja per les seves.

— Però i qui balla?

— Com a ballar, tant se val.

— La sardana, s'ho veu, es de muy mal gusto—, sentim que diu a la seva parella una noia que ens passa pel costat.—A mi, que me toquen un fox.

— Sí que, amigu, ens han ben fi-

— ¡Qué modo de divertirnos! Hemos estado bailando todos hasta el alba...

— Pero, ... no estaba en París?

rat. Digueu que a Sarrià els ha caigut una bona plaga.

—No s'ho cregui. N'estan la mar de joiosos. Els del Foment de la Sardana, quan organitzen una audició en qualsevol indret de la ciutat, per a ponderar-ne l'èxit, diuen, entusiasmats: —Hi havia fins a 73 rodones.—Aquí a Sarrià, preguntes a un indigena: —Què tal les sardanes del desert?—, i et respon: —Un èxitàs. Cada diumenge és més gran. El penúltim hi havia 415 automòbils. El darrer ja n'hi havien 679!

—Però aquesta mena de gent...!

—Tant se val. No se l'ha de carregar pas sempre el Passeig de Gràcia. Cuenca és molt gran i la seva gent és per tot. Després, que si s'hi arreglen casaments, tot sia a major profit de la propagació de la humanitat.

—Mira, si llegamos a casarnos, ay, me gustaría que la boda fuese en la iglesia de San Vicente. Aquí, que nos hemos conocido sabes... sería muy poético...

—Pero, chica, hace más aristocrata en la Merced.

—A mi em sembla—diem al nostre amic—que això s'acabà amb ball de tzigans tot fent el cocktail.

—No t'ho pensis. Tampoc són gent per gastar gaire. Si feien vermut a o'go amb olives, encara...

—Vaja, que no hauria dit mai que els de Sarrià se n'empesquesin d'aquestes.

—Ja veuràs, ells no varen poder sortir-ne amb la seva que no els agreguessin a Barcelona, i s'han revenjat i han dit: —Els diumenges us volem a tots aquí.—I, mira, ja els hi tens a tots. Sardanes? Tant

se val. Igual hi anirien si els hi feien ballar els gegants. Les noies, les unes a les altres, s'ho diuen i, és clar, ja no hi ha res a fer:

—Chica, el domingo sí que no faltas. Verás el Desierto. Ay, está más precioso!

—Què hi farem. Pacència.

K. NARI

Cinc minuts de conversa

Després d'acotjar-lo bé, de posar en ordre la tauleta de nit, de deixar el rellotge amb corda, de..., tot el necessari, les infermeres digueren al senyor Tonet, solteró empedernit:

—I ara pendrà aquelles pindoles i nosaltres anirem a fer cinc minuts de conversa amb la veïna.

—Està bé, però qui em donarà la llet que em toca d'aquí a dues hores?

Els homes solters es fan amb molta més facilitat que els casats voluntaris per a la guerra, perquè no saben el què la guerra és.

Napoleon Bonaparte (Fot.)

Aquest número ha passat per la censura governativa

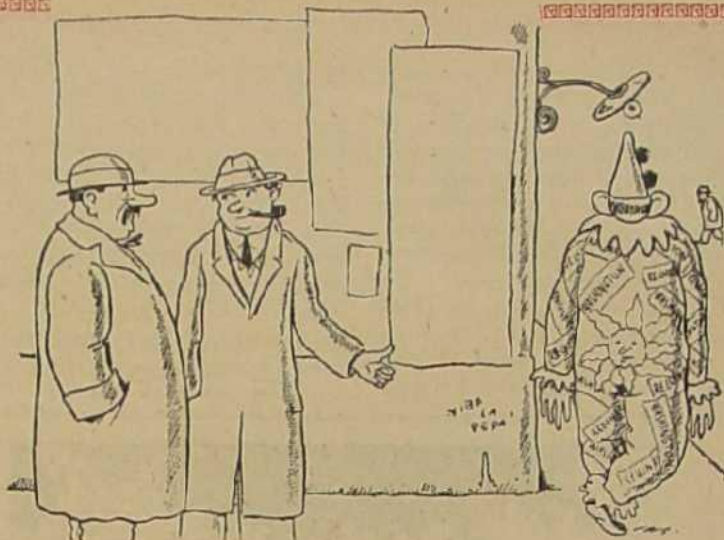
—I com a ballador?

—No va malament, No diu gran cosa, però xiula molt bé.

(De Punch)

Q can 65

Estem en ple temps de Carnaval. Es un bullit anar a la Casa Gran perquè no s'hi veuen de feina i diuen que ara és l'hora o mai i altres coses per l'estil. No hi ha manera de treure'n cap notícia; haurem, doncs, d'accontentar-nos amb noves velles, i encara. Però les noves velles són tanmateix agradables per a la seguretat pública. Ja feia massa temps que la gent malejant, com li diuen les persones decents, campava pels seus respectes. Que fins tingui un carrer dedicat, passi, perquè de carrers dedicats en pot tenir tothom i cada dia en veiem nous exemples. Però que aquest carrer, que és el de Perot lo Lladre, circuli com ho feia fins ara lliurement, era un perill per a la seguretat pública. I era més perill encara, perquè ni tan sols de tant en tant passa quinzenes. Els altres carrers, honorables carrers o no honorables carrers, es veuen cada dos per tres oberts, esventrats, castigats, punxats, tallats; el de Perot

- Qui us sembla que és?

- Ja ho veieu: un pallasso salat!

lo Lladre s'havia mantingut sempre intacte. Es que imfonia respecte? A algú, potser sí. Però la cosa s'havia d'acabar. Respecte heu dit? Por volem dir? Això abans! Ara, pit i fora i en un tres i no res tenni el carrer de Perot lo Lladre entre reixes, i, si no està tranquil, l'empedranen de nou.

Saben que és un asfaltat? No és, certament, cap canari flauta, però és tan delicat com si ho fos. No trepitjessiu pas un asfaltat! Heu de pensar que és una cosa tan fina, que se us pot quedar als dits en qualsevol moment. Si sou bons ciutadans, hi passareu sempre a un centímetre de distància. Proveu-ho i veureu que n'és de tou, que s'hi camina bé i que es conserva indefinidament.

Però la gent no ho fa i aleshores per a cultivar un asfaltat es necessita el llibre de la "Carmencita o la Buena Cocinera", sinó el "Manual del Aficionado a la T. S. H."

Veureu com va la cosa:

Allà, cap a un quart de cinc, surt una bota de regar, petita, pintada de verd, amb els regalims a un pam i mig l'un de l'altre, i tirat tot el conjunt per una petita aca de color marró. Aquest equip, després d'haver-se rentat la cara, comença de passejar amb la bota plena i rajant, amunt i avall de la Rambla o el Passeig de Gràcia, i per tots els carrers asfaltats (són diversos equips però tots exactament iguals perquè aquí està la gràcia) de manera que no passen mai dos cops per un mateix lloc. D'aquesta manera l'asfaltat queda ratllat com un llibre de comptabilitat, i, entre rat-

- Senyora, no es permet portar carota.

- Però, si no en du!

- Doncs, faci el favor d'esbandir-se un xic la cara, que m'està comproment.

lla i ratlla uns petits topes squitxats ajuden a l'efecte. Immediatament després arriben els difuminadors, uns funcionaris que amb unes escombres de bruc procuren atenuar l'efecte massa regat de les ratlles i, amb la humitat de les mateixes, dibueixen amb les escombres elegants calligrafies. Passen i tot queda en silenci. Aleshores arriba un altre equip, el de les mangueres, que destrueix tota l'obra artística dels anteriors amb un doll d'aigua

que fa anar els tramvies de puntes. Nosaltres no hem vist més perquè ens en anem a dormir. Suposem que després deu venir l'equip de les tovalloles, per eixugar-lo amb tota cura, i finalment l'equip de la pols per a deixar-lo com estava la vetlla. D'aquesta manera l'asfaltat es pot conservar anys i panys sense perjudici per la brutícia.

EL-TERCER-SEIENT-A-MA-ESQUERRA
-DE-LA-PRIMERA-FILA-DEL-PUBLIC.
(Dreta i esquerra les del regidor)

— I de què li ha vingut a V. el fer-se equilibrista?
— De què vol que sigui! De tant de passar i traspasar la plaça de Catalunya.

Què serà?

El misteri dels somnis és cosa torbadora. Totes les intel·ligències superiors — des de Freud al Noi de Tona, passant per Flammarión — s'hi han sentit atretes i han tractat de descobrir-hi alguna petita llei. Debades! Fins ara solament se sap, que si una persona s'adorm amb la mà posada sobre el cor, tindrà un mal somni amb tota seguretat. S'exceptuen, no obstant, els pesombres en què surten lladres, la condició determinant dels quals és que

la mà estigui col·locada damunt la butxaca de l'armilla.

Un ciutadà barceloní dels que es dediquen a fer la felicitat de la Pubilla, fa una temporadeta que no pot dormir tranquil. Cap allà les tres de la matinada, comença de somiar que passeja per un dels carrers de l'exemple pavimentats de nou. Amb tot i que porta talons de goma, les seves passes retronquen estranyament... I si, parlen, parlen!... Van dient, seguint el mateix ritme de la marxa: Has faltat, has faltat, has faltat!

Estem en un carreró sense sortida. Després de la jornada de diumenge "aparentement trascendental", com diu molt bé el *Mundo*, ningú no sap quina paret toca pel que fa referència al desenllaç pròxim o llunyà del tripijoc futbolístic.

Demà poden ésser campions En Pau, En Pere, En Berenguera o l'altre, com pot no ésser-ho ningú. Tindrem, doncs, la jornada de la màxima emoció, ensem que la de la màxima incertidumbre.

El soci de club no viu aquests dies per a altra cosa que per a fer càlculs o Hegir la premsa i espera que hagi passat el dia de demà per a conèixer-ne el desenllaç... o continuar ignorant-lo.

Quina hàstima diumenge passat el "Gràcia"!

Tant bé que anaven aquests nois i tot d'un plegat... 5 a 2.

El més trist va ésser que, quan anaven cap el seu club, els de l'"Europa", que havien empatat amb el "Sabadell", feien la rialleta.

El match Ledoux-Ciclone va desplaure completament els espectadors. Ledoux, a qui han fet alcalde de Puguy-les-eaux, es veu que el càrrec l'absorbeix massa. Quant a Ciclone no va passar d'ésser un modest oratjol.

Alguns diaris han atacat despietadament els organitzadors de l'Olympia. Que no ho sabieu, els diuen, que En Ledoux ja fa catúfols? Fins n'hi ha que, anant més enllà, demanen al governador que fiqui a la presó els Taxonera i Cía. Aquests, però, preferiran deixar-se engarjol·lar que no pas confessar que va ésser En Descamps que els va encolorar. En Ledoux, cobrant-los 5.500 de l'ala.

L'interès de la jornada futbolística de demà es concentra a Terras-

sa on jugarà l'"Espanyol" contra els de la industriosa ciutat.

Els espanyolistes hi pensen anar en caravana i en previsió d'una victòria els fondistes han desempol·sat les ampolles de "Tío Pepe" i "Pastora", que guarden de l'any passat.

Mentres no les hagin de guardar encara pel que vé!

En Totó és un jugador de l'equip infantil d'"Els Venjadors", un club de futbol del qual no cal dubtar que se'n parlarà un dia o altre, car "Els Venjadors" han batut el "Bona Esperança" i la "Joventut Putxetenc". Què me'n diuen?

Doncs, Totó va reforçar diumenge el quart equip del seu club i va fer el gol de la victòria.

Després del partit els seus companys de l'Infantil el varen felicitar com calia, però, fet això, restaren tots silenciosos fins que el mig-ala va dir:

—Es clar! Com que ha fet un gol, ara ens el pendran i ell per sempre més voldrà jugar amb el quart equip!

Però a En Totó no li agraden els desenllaços dramàtics i va replicar:

—No us ho creguessiu pas! En Totó reforçarà el quart equip, però jugar, el que és jugar, jugarà sempre amb l'Infantil!

I les cares llargues es varen aixamplar i el mig-ala va proposar d'anar al cinema.

Ja pot estar tranquil En Bernades: En Cabot ha romput completament amb els de l'Espanyol.

El legislador que va encolomar-nos el canari Oramas a la selecció catalana aleshores de Barcelona-Praga pretenia, per quedar bé, que figurés en el primer equip, almenys fins que s'hagués acabat la primera volta del campionat. Però els de l'Espanyol, vetllant pels seus interessos, varen acordar, diumenge passat, tirar al dret i prescindir de l'Oramas, passés el que passés.

El legislador està malalt de l'enrabiada.

CAROL II

Uns bur poc graves

El popular *Juanito* Mestres ens ha odnat enguany una mala temporada. L'altre dia el crític de *La Veu* l'ajudava a fer examen de consciència; però va descuidar-se de retreure-li un dels pecats més grossos. Figureu-vos que en la, diguem-ne orgia, del segon acte dels "Bur-

De set sí que en tenien aquells bur... graves! Sempre estaven amb la copa enlaire. Sort que un dels patges havia descobert la "gera de Sant Farriol". O sinó(feu-vos càrrec: El recipient era, aproximadament de litre, el coper va estar abocant continuament, l'acte dura aprop d'una hora i no va revitullar ni una sola vegada.

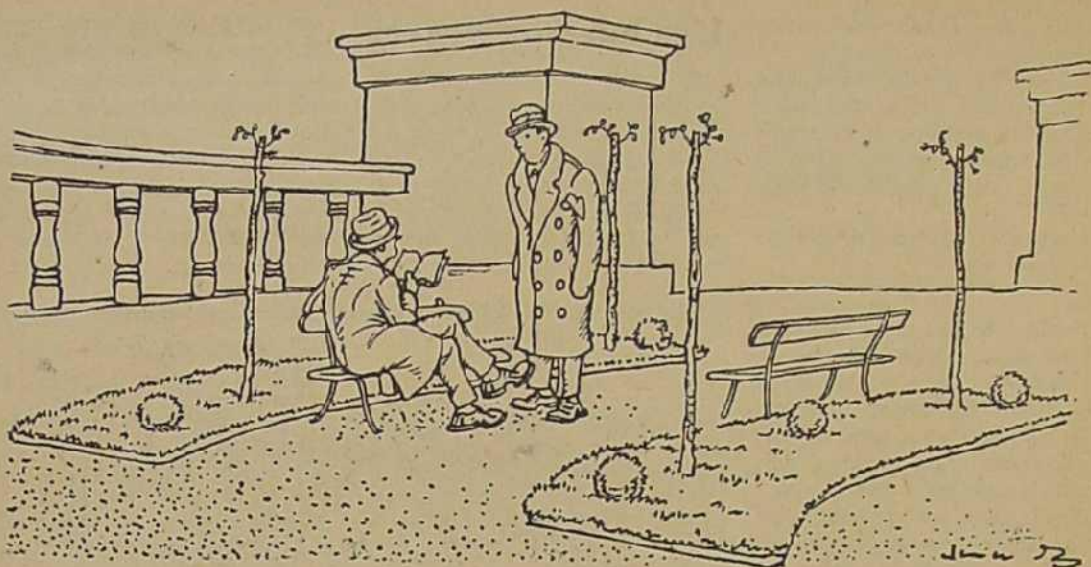
—Ahir li vaig deixar pagades sis perdius i només me n'ha enviat cinc...

—N'hi havia una de tan passada que m'he permès la llibertat de llençar-la.

graves", un dels plats que presenta a taula el popular empresari és no gens menys que el cigne, si, si, el tan conegut i acreditat cigne de Lohengrin. Sort que els coristes no tenien gana i ni tan sols el varen tocar, que si no!... De pensar-ho se'm posen els cabells de punta!... Sota la forma de cigne hauria estat vilment paït el pobre Guifré, germà de madame Lohengrin, que Déu guardi.

Si les orgies en temps de Barbarroja eren com aquella, a l'Edat Mitjana es devien avorir com una sopa.

Però ja se sap; de lo més dolent se'n pot treure profit. Jo hi he trobat una dada preciosa per l'Història de la Indumentària: A l'època romànica ja hi havien ballarines com les que més tard dibuixava Degas. Amb faldilles de glassa i colants de color de rosa.

A LA PLAÇA DE CATALUNYA

- Apa, noi, ets un sibarita!
- Sí, ho confesso: sempre m'ha agradat llegir en un escenari que s'adigui amb el caràcter de la narració.
- Què llegeixes ara?
- El Llibre de les Selves Verges.

A l'alta veu

LA VELLESA ALS VUIT ANYS

A Anglaterra ha mort un nen de vuit anys, de decrepitud. Els òrgans del seu cos estaven atropeyllats com els d'un vell de vuitanta anys. A deu mesos tenia els cabells grisos, li varen haver de posar ulleres perquè la vista li fallava i, quan va començar a caminar, anava corbat i necessitava bastó. Als set anys ja no es recordava de res de la seva infància i repapiejava.

Al costat d'aquest cas tristíssim, hi ha el cas terriblement optimista d'una criatura russa que a sis anys tenia l'alçada i la musculatura d'un home de vint-i-cinc. Deia les beceroles amb una veu de baix que esgarrifava i cada dos dies l'havien de dur a cal barber perquè l'afaités. El més terrible de tot era que tenia l'intel·ligència i el seny d'una

criatura dels seus anys, però els reis li havien de portar una gilette.

LES CONSEQUÈNCIES DELS CABELLS CURTS

Els barbers es fan la barba d'or pelant caps femenins, però les dones xineses s'estiren els cabells perquè la moda les tira a la misèria. A Chefú, més de setze mil dones que vivien de la indústria d les seves cues per fer postissos, han hagut de tancar els respectius establiments perquè no saben on col·locar els seus productes i han de recórrer a la beneficència pública.

Els fabricants de pintes de fantasia també estan a l'última pregunta, perquè no saben com treure's del damunt tot el bé de Déu de pintes més o menys artístiques que pensaven clavar a les espesses cabelleres de les elegants.

UNA MODA QUE DESAPAREIX

Informacions de font autoritzada, anuncien una reforma transcendental en la moda masculina. El doblec de baix dels pantalons està amenaçat de mort. Aquesta gràcia

de la indumentària mascle va inventar-la aquell bon rei Eduard VII, d'Anglaterra, un dia de pluja. L'arreglegà un xàfec al mig del carrer i l'home, que era molt polit de mena, per no entrar a palau amb els pantalons enfangats, s'ajupí i se'ls doblegà. La inspiració del rei anglès va fer forrolla de seguida; l'endemà tots els palatins anaven amb les calces doblegades. Aquell doblec ha durat més de vint anys. Ha estat un doblec de sort. Algú li atribuïa un simbolisme excèptic: significava que per anar pel món, l'home s'ha d'arremangar una mica. Però això era simplement filosofia de baixos; no pujava un pam de terra. Ara els sastres han acordat desdoblegar-lo i ja veuran que ni s'hi conceixerà al cap de quatre dies. En la determinació dels sastres sí que hi ha un fons de filosofia optimista. Bé prou que ens dobleguen els ministres de finances, es deuen haver dit. Farà el doblec i que tothom s'enfangui com li sembli. Amb el fang que hi ha a tot arreu no vindrà pas del doblec.

PAGINA D'ACTUALITAT: La processó de la bona mort.

L'hora de rebre

JA tenim el Carnestoltes a sobre, SRA. DALLONSES.

—I que no ens el podem treure del dèdunt. Aquest any, però, sembla que s'han pres totes les precaucions perquè la bromo tingui tota la importància que es mereix. Per de moment, ja s'ha rehabilitat l'antiga tradició de la cèlebre "Colla del Born". Aquella societat tan llúida i filantròpica que a fundar l'avi d'En Junyent, que tenia una botiga d'espardenyer al carrer de la Claceguera. En aquells temps Sa Majestat el Carnestoltes entrova amb gran pompa a la ciutat i tothom li feia reverència, i ell, per correspondre-hi, feia el pròndstic de l'any i disposava les seves últimes voluntats. Enquany ha reprès aquest xirroi costum i el Carnestoltes, el rei de la gotzara, també ha obsequiat els seus súbdits amb pròndstic ciutadà, que diuen que tanmateix és de pròndstic reservat.

—I també farà testament?

—Per ara no n'hi ha de cuits. No vol bromes amb la mort. Ara com ara, no vol pas deixar aquesta vall de llàgrimes, on se la passa tan bé. I després, que això no és cosa d'ell; això és qüestió de les juntes que se'n cuiden.

—Aquestes senyores són les que han disposat que a la rua només hi podran anar carruatges descoberts?

—Això és ordre de la Comissió organitzadora, d'acord amb l'Ajuntament.

—No entenc quin mal els feien els carruatges destapats.

—De mal, cap; però ho fan per l'esplendor de l'espectacle. Un cotxe tancat no diu res; és una cosa massa severa que va molt bé per la visita de presons i pels enterraments; però la rua demana coses més animades i de coloraines. La qüestió és riure i fer riure. Ja està ben vist, ja.

—Però cregui que s'hauran de necessitar moltes gones de fer el gat per anar entre aquella polsaguera.

—Veurà, qui no vulgui pols que no vagi a la rua, i, pel que toca a fer el gat, que vol més gat que el mateix Carnestoltes. El gat és el seu fort. Nosaltres no hi faltarem pas.

—Ja tenen l'auto compromès?

—No, senyora; estrenarem el que havem comprat.

—Han comprat auto? Els felicito.

—No s'ho mereix, perquè ho hem fet en legítima defensa. Quin remei ens queda als que anem a peu, si no volem morir sota uns pneumàtics?

—I es disfressaran?

—No estem ben decidits. L'altre dia EN DAIXONSES va desentaforar una capa vella perquè sembla que serà la disfressa de la temporada. Les calces d'En Lari també tindran molt partit. Però això i les armilles fantàstiques, color de Milà es reserven per als "asaltos" aristocràtics.

—Però tot sense careta?

—Es clar; les ordenances ho pro-

hibeixen. Per això triomfarà la capa que tot ho tapa, fins la cara si contré.

—Però no desfigura.

—Aquí està la gràcia.

—Digui que es prepara un Carnaval que farà rotlló.

—Si fa tant de temps que hi treballen persones tan enteses en el ram de la xerimola pública! L'únic punt negre era el ball infantil de disfresses.

—Que no va anar bé?

—Sí, senyora. S'hi varen veure els mateixos martiris de cada any. Però hi havia pànic entre les mares.

—Que tenien por d'una sublevació infantil?

—Pitjor. Va córrer la ven que el rei Herodes, sap! hi aniria d'incògnit disfressat de dida seca per inspirar més confiança.

—Digui que es preparava un dia de dol.

—Sembla que li varen poder donar entenc de vestir-se de rector protestant i el varen deixar entretenir amb una malesa facultativa i així les mares varen poder passar la tarda refiadetes contemplant els angelets del seu cor vestits de cos gran de tots els temps.

—Vaja, que una no es pot refiar de res. Ja ha vist l'humorista Puigls quin discurs més enraonat que va fer a la clausura de l'exposició dels pintor d'aquí. Talment semblava que parlés En Xenius.

—Sí, que vagi essent humorista.

—Girem full i parlem de coses més divertides. Parlem del banquet del Liceu. Serà una cosa esplèndida que deixarà amb un pam de nas el dels Burgraves.

—I qui el servirà?

—Caram, la guardarroquia de la casa. No veu que En Mestres s'hi ha lluit tant aquesta temporada.

—S'acabarà amb un gran ball?

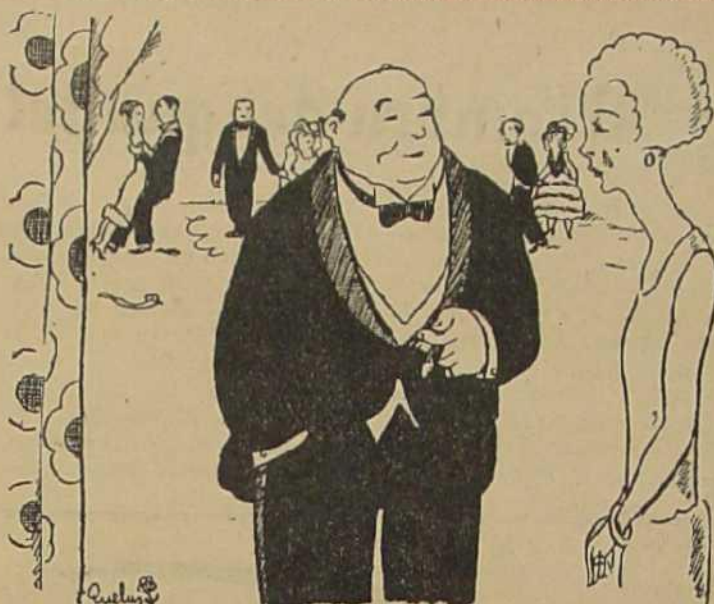
—Sí, senyora, un ball amb l'orquestra del teatre i les companyes del "Parsifal".

La dèria del ball

Notícies de Roma diuen que Mussolini té el projecte de tancar els locals de ball, perquè, segons el Duce, les danses són un motiu de corrupció.

quest home. No deixa res quiet. Però no vol abusar: autoritzarà els balls ro vol abusar: autoritzarà els balls familiars i només podran assistir-hi les noies de més de setze anys, que és l'edat que ja s'exigia a Roma en altre temps. Als pares els imposa l'obligació de no perdre de vista llurs filles. Això ja és un costum antic bastant generalitzat. El que resulta nou és que el jove que vulgui treure a ballar una senyoreta haurà de provar la bona conducta. Això ja ho complica una mica més, perquè els joves abans d'anar al ball, s'hauran de proveir d'un certificat pel rector o l'alcalde de barri i de primer hauran d'ensenyar la documentació als pares.

Ja planyo el ciutadà que tingui cinc o sis filles i totes maques. Haurà d'obrir un despatx exprés i prendre un secretari perquè les seves fi-

— Veig que tots aneu d'smoking No havíeu dit que aniríeu de salvatge?
— Ja el fem prou tot l'any l'«indio».

lles puguin ballar a gust del "Duce".

Però a la naturalesa el que es perd per un costat es guanya per

un altre. Contra aquestes limitacions mussolinesques, a París ha sortit un home que ha ballat cent vint-i-sis hores seguides. Si en comptes de voltar dintre una sala com un esquirol, hagués anat al dret, ja seria a Pernambuco.

La broma, però, li ha costat vint-i-sis quilos. Quan va començar en pesava cent u i, en acabar, la bàscula n'hí senyalava setanta cinc només. Si dura un dia més acaba amb la pell i l'os. Durant la "tangada", l'home només prenia ous per beure, brou i glopets d'aigua i li eren permesos cinc minuts cada hora per alleugerir-se de la digestió.

La seva muller, perquè aquest subjecte és casat, l'ha acompanyat vint-i-cinc hores; les restants les ha fetes amb altres onze parelles distintes.

El ball pres amb aquesta empena, perd tots els seus caires nocius. El diploma d'aquest "record" seria el millor document per presentar-se a una sala de ball de Roma. Ni els pares ni els agents de Mussolini podrien posar-li cap dificultat. Un home així no és un sarauista, és un màrtir.

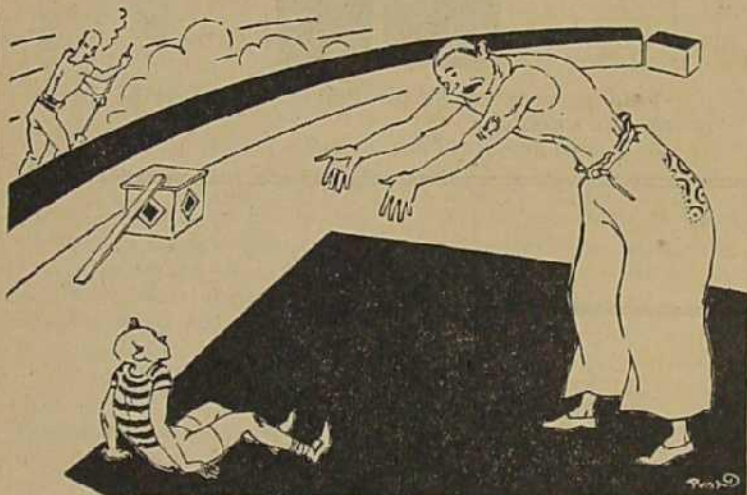
— Ara fas de porter?
— Si, noi. Estic enamorat de l'escala... «por su condición de femenina».

A l'ombra del quintet

Subcentral, instal·lar una subcentral, heus aci un terme i una locució nous en el llenguatge cinematogràfic, que tenen el mateix valor, per exemple, que instal·lar una estrella amb cua. Així, si llegim que "el senyor Tal ha sortit cap a París per a instal·lar-hi una subcentral", tot seguit ens preguntarem si aquesta subcentral serà rossa o bé morena, i, en el cas particular, en-

tres dies, ah! I totseguit una flama s'encengué amb totes les característiques d'una flama cinematogràfica. Ella, que perquè no es pensi el lector mal intencionat que es tracta d'una pel·lícula del C. I. E. C., la casa cinematogràfica del senyor Bau Bonaplata, alies Renzo, diuen que es diu Lolita, ella, diem, rebé una, dues, tres cartes anònimes, com es pot suposar, d'un amor làn-

El clown al noi:—No t'en dones vergonya? Deu anys i encara no saps caminar amb les mans!

certarem si la fem amb el pel de color de panotxa, primeta i de diuït abriclets. Una subcentral suposa una central, i segons Hegim, el senyor Tal es proposa de regentar personalment la subcentral, abandonant la central a Barcelona.

Examinem ara com va anar la cosa, que entra de ple dintre del ram cinematogràfic. Un argument "delicat", "sentimental", "aristocràtic", en el qual "Ella" ho és tot, "la dona", "la seductora", "el cor", "la sang", "el fetge" i "la melsa". EH veié a Ella, un dia, dos dies,

guid, devorador, d'aquells que se us mengen de viu en viu i us estoven fins els ulls de poll (admirable calliditat). Un dia ella rebé dues invitacions, gratuïtes per una prova matinal al Kursaal (Hi serà? No hi serà?, anava pensant ella bo i desguarnint un "palillero"). Anà al cinema amb la seva senyora mare. No hi era el galan.

Dos ulls misteriosos, però, travessaven l'obscuritat, i dues mans frenètiques masegaven un cor dolorit.

El dia següent rebé una carta

signada! Oh felicitat! era ELL! ELL! ELL! ELL! ELL! ELL! en persona.

A la tarda la noia baixa al carrer i, oh sorpresa! També Ell, i també en persona, però més en persona perquè hi era de cos enter.

Retirem-nos discretament per deixar passar uns quants dies. Visita, precedida d'un relloige de pulsera d'or i un gramòfon. Un gramòfon! Heu vist mai un present més delicat? Un gramòfon és un lloco sense xocolata; la xocolata se la poden menjar, aleshores, el dos enamorats sota la carícia de la diarrea musical.

Hem dit visita. "Senyora, vine a demanar la mà de la seva filla..." (l'ara ve el sublim). "Senyora, jo sóc casat, però no en faci cas; jo estimo la seva filla (aquí alguns noms i adjectius del ram de confiteria) i estic disposat a tot, a tot, a tot; no hi fa res que sigui casat; jo em divorciaré (!!!) i em casaré després amb la seva filla (repetició del vocabulari sucrosos).

La mare:—Bravol!

I ara, una pausa, ben necessària perquè la notícia arribi a orelles interessades.

Escena, escenes, drama, tragèdia.

Els diaris: "El senyor Tal ha sortit cap a París per a instal·lar una subcentral, que pensa regentar personalment."

Un telegrama: "Estic a l'Hotel Versailles. Estic molt bé i molt contenta. Tinc molts vestits i moltes joies. La teva filla, Lolita."

Al Principal Palace, que ara és més aviat un cinema de cabaret, han estrenat una pel·lícula—argentina, ché!—que ve a ésser una idea que el dia que la Berta Singerman se n'adongui en treurà una fortuna entera i amb els crostons i tot. Que diríeu si la Mary Pickford vingués a cantar cuplets mentres fessin una pel·lícula seva i cantés tan malament que tothom en sortís amb unes dents plenes de suc de llimona? Doncs una cosa semblant, però a l'inrevés passa amb la senyora Emilia Vidali, que ha fet una pel·lícula amb el seu marit, sense cap més mala in-

tenció que passejar-la pel món i pels públics, i, perquè la cortesia d'aquests no li falli, mentres es projecta canta, molt bé per cert, tancos d'aquells del Carlitos i l'Spaventa, tristos i plens de recomanacions útils als viatgers, una mena de Bèdecker de Buenos Aires per a les classes necessitades. La pel·lícula es diu "Galleguita" i, tan bon punt comença, s'obre una porteta al costat dret de la pantalla (dreta i esquerra les de la pantalla). S'illumina el baid i cataplum, apareix com efisòfele, la senyora Vidali i va de tango! Però la pel·lícula va de mal en pitjor. Hi ha cada conversa en "porteño" més llarga que una conferència de fi de mes. Però el que entristeix més són les tragèdies que ha hagut de passar la senyora Vidali abans de poder cantar-nos aquells tangos. Pobra senyora! Sort que al final, quan troba el que ara és el seu marit, acaba la cosa amb una besada que li fa veure tots els paisatges més notables de l'Amèrica meridional, com si fos un àlbum de l'Atracció de Forasters.

Amb tot, el públic es diverte molt i tothom tenia la cara riallera en sortir al carrer.

PETER PAN

Bavardatge aristocràtic

Hom sap que les dones són les reines del trucs, o dels tics, com diuen ara les noies de llavis perfilats pel carmí, però mai no ens hauríem imaginat que per a fer decidir un prenent, n'hi haguessin que fossin capaces de fer córrer que volien entrar a una ordre monàstica. Encara que, segons sembla, aquest procediment ja l'empraven les senyores de polison. Ultimament un co-protagonista d'una d'aquestes comèdies ens explicava el que va respondre a l'amiga oficiosa portadora de la notícia:

—Em sap greu perquè sentia per ella una veritable inclinació, però haig de dir-li amb tota la franque-

sa, que donar el més petit pas per a fer fracassar una vocació religiosa ho considero un cas de consciència.

Comentant el concert que l'Alfred Romea va donar a un obrador bien del carrer de Moncada, deia una dama de nuevo cuño:

—Estos catalanistas son unos desaynerados (sic). Al Dr. Robert, por-

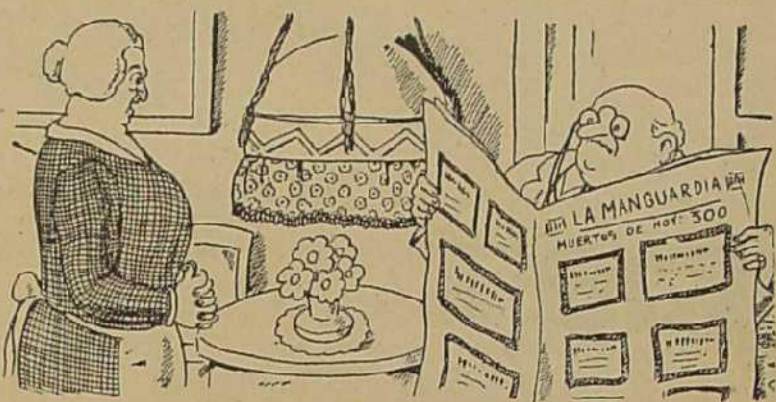
pa, d'altres un marit i moltes un constipat formidable.

Pels passadissos del Liceu.

—Escolta, Juanito. Que és veritat que en Leo Sachs és el joier de les perles?

—La perla dels joiers deus voler dir.

El Fantasma de l'Òpera

CARNESTOLTES

—Així, don Pau, digui que això torna a estar molt malament. Miri que amb una setmana haver-hi hagut tants «asaltos»...

que hacía un reconstituyente, le levantaron un monumento; a Pi, porque era médico de Prat de la Riba, le pusieron el nombre a una plaza, y éste, porque toca la guitarra, to-ma, le dedican un teatro.

Un bell estol de damiselles quasi totes de la segona volada, menyspreuant la gatzara carnavalesca, ha emprès una excursió, per a dedicar-se oficialment als esports d'hivern a l'altre cantó de la frontera, perquè la concurrència és massa plebeia. No cal dir que van escoltades per un escamot de jovecells més seriosos que Felip II i més formals que la signatura d'un notari. Això del patinar a les noies de cos blindats els fa més illusió que a la quitxalla posar la sabata al balcó, puix una es troba amb moltes sorpreses. De vegades hi pesca una co-

Ara resulta que En Lerroux no vé perquè està mig malalt i fins i tot té una mica de febre.

Quin home de més sort! Com que està malalt, no ha de sacrificar-se per venir a tractar amb el doble sis de calets que encara li queden I, com que té febre, no pot menjar i, és clar, no s'adona tant de la falta d'aliments.

Encara que sembla que tot plegat és cosa dels seus per provar de caçar incauts amb el quènto de la llàgrima.

L'alcalde ha tornat aquesta setmana a Madrid.

Hi ha qui sosté que, bon punt el baró de Viver sigui de tornada, hi anirà el comte de Figols.

Tots dos personatges vinga fer viatges per treballar per l'assumppte del carril del carrer de Balmes.

Però, això sí! com els catúfois, és a dir, l'un darrera l'altre.

A la clepsa duus una olla
i així ja et creus disfressat:
ets dels de la pupinada,
de seguit se t'ha filat.

Els lerrouxians tanmateix no s'han decidit a donar aquell ball a la "Casa del Pueblo".

En Pich i allò que fan les gallines els en va fer desistir, dient-los:

COINCIDENCIA DE DISFRESSES

Ell, indignat: — *Aquests ximpls han tingut la mateixa pensada que nosaltres!*
(De The Humorist)

El jove: — *Fa tres anys que En Minguet em deu cinc centes pessetes.*

La dama: — *I per què no les hi reclama?*

El jove: — *Perquè fa dos anys que s'ha fet boxejador.*

—Desenganyeu-vos, us passarà com a mi: per més que canviï de careta, tothom em conec d'una hora lluny.

No obstant, els ex-jòvenes d'En Lerroux i d'En Vinaixa trobaren que per Carnestoltes els esqueia fer alguna cosa.

I aquesta cosa fou prendre un cafè en commemoració—ho treiem d'"El Progreso"—del 52 aniversari de la proclamación de la primera República española, al módico precio de 0'50 pesetas cada servicio.

La tal "commemoración" varen fer-la dijous passat.

Pobra gent! Fins els dijous grassejats se'ls tornen magres!

Sovint trobem gent que va cridant que els altres són lladres: tot és per poder arribar a posar-se al lloc dels altres.

La majoria dels lectors s'adonà que un dels estudiants que aparegueren dibuixats al nostre número de dissabte passat, anava vestit d'estiu, amb barret de palla.

Coses del temps, per més que sembli paradoxal! Hem de dur, no la roba que reclama el temps, sinó la roba que el temps ens deixa dur.

I, si no ens entenen, no s'hi capliquin.

Respostes obertes

J. S. C.—Escriure-ho rai; el difícil és fer-ho llegir. Que no ho veu, sant cristià, que el número el fem entre tots i companyia?

R. M. T.—Aquestes preguntes les ha de fer a un urbà; nosaltres no som qui per respondre-les com cal.

A. N. R.—Es veu que està molt de broma, jove, però nosaltres ja fem prou fent-ho veure.

H. i M. B.—Aquest número respon per nosaltres.

P.—Les qüestions nacionals són perilloses i les internacionals... també.

El Sr. DAIXONSES i La Sra. DALLONSES

Surten cada dissabte

PREUS

Número solt . . . 20 cts.
Número atrassat . . . 40 »

SUBSCRIPCIÓ

A Barcelona: 3 ptes. trimestre
A fora: 3'50 »

ADMINISTRACIÓ:

C. de Sant Domènec del Call, 12, 1r. 2.

REDACCIÓ

Encarnació, 27 i 29 - Barcelona

Tipografia Occitània

Encarnació, 27 i 29 - Barcelona (G.)

Si es torna calb, tant si està
al començ com avançat
el procés de depilació,
usi

SULFOPILOL

Li preguem que ho preguntis al
seu metge i ell li recomanarà.
No hi ha cap específic per al
cabell que li pugui dir semblant
cosa, perquè el

SULFOPILOL

és l'únic medicament científic
i medical

El flascó 7'50 pts. a les bones
farmàcies i centres d'específics.

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309.
TELÈFON G. 2.

BARCELONA

El teatre de Bernard Shaw en català

Volum publicat:

El deixeble del Diable

traducció de Carles Capdevila

2'50 ptes.

D'imminent aparició:

SANTA JOANA

De venda a totes les llibreries

EMISORES

a preus inferiors dels aparells receptors.
Els nostres tècnics senyors Riu, Gourque i
Blasco han acabat, amb gran èxit, les proves
d'emissores, des de la més petita a la de ma-
jor abast. Aviat estaran disponibles per a
la venda

APARELLS PATENTATS

T. S. F. - La Casa del Aficionat
Rambla de les Flors, 10 i 26

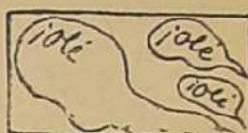
Tipografia Occitània

TREBALLS DE LUXE I COMERCIALS
REVISTES DE TOTES CLASSES
PROGRAMES
TARGETERIA

Encarnació, 27 i 29 - Barcelona (G.)

LA Sra.

DALLONSES

- Si, mirin! Som al ball i hem de ballar!